

cèrvola menja el meu pá dintre la meva roba i un petit ocell, fatigat del seu llarc vol, ve a dormir-se al cim la meva espalla. I jo l'he agafat i dut a Macària.

Obriu! Jo soc Ixus, el pobre feble, qui com a un tronc d'alzina faria morir el vent.

V

I aleshores mos germans van dir-me—tu no ets pas bo per res—i van pegar-me; més jo no plorí pas, perquè pensava amb ma germana. I demà em pendran a ma germana, i quant Macària assisteixi al banquet nupcial dirà:—De qui és aquella blanca fumarola que ascendeix darrera el bosc de llorens?—

—No és res—diran els convidats.

—Es la foguera de Ixus, el pobre feble, qui com a un tronc d'alzina el vent ha fet morir.

ANTONI DOT ARXÉ Trad.

LA PREMSA COMARCAL

FA cosa d'uns tres o quatre mesos que es fa molt de soroll respecte la Premsa Comarcal catalana. D'ací i d'allà s'òuen veus de diferents tons i fins hi ha qui demana que es faci a correu una *Assemblea* de representants d'aquesta premsa humil i pacífica. La benemèrita «Revista de Catalunya» ha obert una enquesta titulada «Per la Catalunya-Ciutat», cridant a ella als esperits selectes de les comarques catalanes a emetre llurs judicis sobre la millor manera de conglomerar les intel·ligències de fora. Ço ha fet que a ella hi acudissin personalitats ben rellevants que, amb tot i haver conviscut massa aprop d'homes de ciutat, han exposat, amb molt d'assenyament, ço que fòra més convenient per l'apoi intel·lectual de les comarques.

No ens extendrem damunt els criteris que s'han exterioritzat, amb tota reflexió, però, fitant l'esguard per la «Catalunya-Ciutat» (com en diuen ara els professionals), en direm la nostra sinceritat.

Nosaltres no som partidaris d'una *Assemblea*, però a ella acudiríem si s'ens cridés. Sabem prou bé el que és un periòdic o revista comarcal: un esforç intel·lectual d'uns quants esperits entusiastes i famolencs de cultura, no sempre secundats per una majoria de conciutadans. Això vol dir que la duració intel·lectual de les comarques és transitòria i accidental. Demés, manca molt encara per a perfeccionar la «*Nostra premsa*», amb tot i aquestes revistes aparegudes ara miraculosament i frissoses de millores; falta, inclús, saber més gramàtica i fer més literatura. Si bé, fins a cert punt, som partidaris del «localisme», no obstant apleciem mil vegades més als esperits que s'endinzen cap horitzons més amples, més ideològics; mai, però, ens havem de voler comparar amb alguns «motllos» de Ciutat que, més mancats de sinceritat, entreguen llurs intel·ligències al comerç del professionalisme literari i periodístic. Val molt més, per nosaltres, un escriptor o periodista comarcal, a pesar d'haver-n'hi de vanitosos, que un de Ciutat; aquest és, la major part de les vegades, servidor de qui el paga; aquell, com que no cobra, ans bé es sacrifica econòmicament, diu el que sent i pensa amb tota honradesa i ingenuïtat i, pel manteniment del seu ideari, fins fa miracles.

La veu de les Comarques és la veu de la seva premsa. La veu de la premsa de Ciutat, de grans tamany i molts anuncis i esqueles, és, moltes vegades, la veu de l'orgull i del capital literari. Tan sols es va a Ciutat al manteniment d'un diari o revista que no admeti competència i, per a arribar a aquesta finalitat-pedant, es sacrifiquen, molt sovint, una sèrie de dignitats i principis morals.

«La Premsa Comarcal té,—com diu molt bé en Francesc Rosseti de Mataró,—una marcada personalitat única i invariable a través del temps. A l'escalf d'ella es formen les valors polítiques i intel·lectuals que un altre dia incorporaran les seves dots dintre de l'art, de la literatura i de la